Jode en die idee van antisemitisme

22/12/2004|Laas opgedateer: 21/7/202414:50 (Mekka-tyd)

Mohamed Khalifa Hassan

Sionisme en daarna die Hebreeuse staat het die volke van die wêreld beskuldig van vyandigheid teenoor die Jode onder wat dit "anti-Semitisme" genoem het, en sedert die stigting van Israel in Palestina was dit gretig om hierdie beskuldiging aan die Arabiese en Islamitiese volke te heg, en 'n beroep op Arabiese Jode te doen om na Palestina te immigreer onder die voorwendsel dat die Arabiere misdade en slagtings teen die Arabiese Joodse minderheid gepleeg het.

Die konsep van anti-Semitisme
Sionisme se gebruik van die konsep van anti-Semitisme
Arabiere en anti-Semitisme

Die konsep van antisemitisme

Die konsep van "anti-Semitisme" is 'n Joods-Sionistiese konsep wat letterlik "anti-Semitisme" beteken en soms in Arabies vertaal word as "anti-Semitisme", "anti-Semitisme" en "anti-Semitisme." Wat die "Semtes" betref, bedoel hulle letterlik die geslag van Shem bin Noag, vrede met hom, en dit is ook 'n Bybelse term waar die menslike rasse in drie afdelings verdeel word:

1. Die Semiete word toegeskryf aan Shem bin Noag, vrede met hom, en word gewoonlik verwys na die volke wat in die Arabiese Skiereiland, in Mesopotamië (antieke Irak) en in die Siriese streek (die inwoners van Sirië, Libanon en Palestina) woon, hoewel die Torah die Kanaäniete uit die Semitiese familie geneem het en hulle by die beskermers ingesluit het as 'n soort wraak en vloek.
2. Hamiete, toegeskryf aan Ham bin Noag, vrede met hom, en beteken die volke wat op die vasteland van Afrika woon met hul bekende kleur en kenmerke.
3. Jafethiërs, toegeskryf aan Jafet, seun van Noag, vrede met hom, is die oorsprong van die Indo-Europese volke wat in die Verre Ooste, dele van die antieke Nabye Ooste (Persië) en Europese volke woon. Dit is 'n etniese verdeling gebaseer op kleur.

Antisemitisme verwys dus na die vyandigheid van die Jafetiese en Hamitiese volke (Indo-Europese en Afrika) volke teenoor die Semitiese volke. "Antisemitisme" is tot die Jode gereduseer en die res van die Semiete is uit die vou van Semitisme verwyder, en Jode is beskou as Semits wat in nie-Semitiese samelewings woon wat Indo-Europese samelewings is.

Joodse definisie van antisemitisme

"Die Europese Jode wat die term antisemitisme uitgevind het, behoort nie aan die Semiete nie, maar is Europeërs wat sedert 70 nC in Europa woon nadat die Romeine die Jode uit Palestina verdryf het en hulle in alle lande van die wêreld verstrooi het in wat bekend staan as die algemene Joodse diaspora."

Die Joodse Ensiklopedie verklaar in die definisie van die term "anti-Semitisme" dat dit sedert die einde van die negentiende eeu gebruik word om te verwys na enige georganiseerde beweging teen Jode of enige ander vorm van vyandigheid teenoor Jode.

Die term beteken oor die algemeen haat vir Jode, 'n vyandigheid gerig op mense wat Judaïsme bely of van Joodse oorsprong is, en verskil dus van Middeleeuse anti-Joodse onverdraagsaamheid omdat hierdie onverdraagsaamheid godsdienstig is en kon geëindig het met bekering tot die Christendom.

Die teorie van hedendaagse antisemitisme is gebaseer op die onderskeid tussen twee rasse: die Ariese ras en die Semitiese ras en die toekenning van sekere afsonderlike eienskappe aan hierdie rasse. Hierdie oortuiging het in Duitsland versprei, waar Joodse aktiwiteite op alle terreine van die lewe haat en haat teen die Jode deur Duitsers aangewakker het.

Dit was moeilik om onverdraagsaamheid teenoor Jode aan godsdienstige redes toe te skryf as gevolg van die verdraagsame godsdienstige klimaat van die era, en ook omdat Jode sosiaal gevorder het terwyl hulle godsdienstig verswak was.

Geskiedenis van die term
Joernalis William Marr was die eerste wat die term antisemitisme in 1879 gebruik het om die anti-Joodse beweging te kenmerk.

Anti-Joodse geskrifte het in Duitsland begin verskyn, soos dié van Eugen Döhring teen die Joodse soewereiniteit oor die Duitse lewe en 'n beroep op

standaarde om hierdie situasie reg te stel, nadat hierdie beweging deur die Duitse kanselier Bismarck bevorder is.

Die "Anti-Semitiese Vereniging" het ontstaan nadat dit daarin geslaag het om 255 000 handtekeninge in te samel wat die uitsetting van Jode gevra het, en daar was verskeie betogings in sommige Duitse stede ter ondersteuning van hierdie neiging. Jode is in die Middeleeue aangekla van rituele moord (bloedaanklag) teen hulle.

Die antisemitiese party het in 1893 15 setels in die Reichstag gewen, die antisemitiese beweging het van Duitsland na die res van Europa versprei, en godsdienstige vervolging in Rusland is in 1881 hernu. 'n Antisemitiese groep is in 1895 in Oostenryk gestig en openlike antisemitiese administrasies is in Wene gevorm, onder leiding van Karl Lüeger. In Hongarye verskyn die aanklag van rituele moord in 1882. Die verskynsel bereik Frankryk (die pionier van Joodse bevryding) en anti-Joodse propaganda versprei deur Paul Punto en Edward Drummont, skrywer van "Joodse Frankryk"" (1886).

In Engeland, Italië en die Verenigde State het vorme van antisemitisme na vore gekom. By die eerste internasionale konferensie oor antisemitisme is fanatiese beperkings teen Jode geëis. Houston Stuart Chamberlain het 'n filosofiese basis aan hierdie konsep gegee deur die Duitsers aan die bopunt van die mensdom en die Jode aan die onderkant van die leer van die mensdom te plaas.

Die publikasie van die Protokolle van die Oudstes van Sion na die Eerste Wêreldoorlog het die anti-Semitiese tendens ondersteun, aangesien die Protokolle 'n Joodse begeerte na wêreldsoewereiniteit getoon het en gelei het tot 'n herlewing van anti-Semitiese propaganda. Gewelddadige anti-Joodse opstande het in 1920 in Hongarye uitgebreek. In die Verenigde State het Henry Ford die anti-Joodse beweging moreel en finansieel ondersteun. In Duitsland het Adolf Hitler anti-Semitisme een van die kernbeginsels van sy Nazi-party se platform gemaak.

Dwalings van die term

Daar word opgemerk dat die term antisemitisme implisiet baie historiese en etniese dwalings bevat, aangesien die Europese Jode wat hierdie term uitgevind het, nie tot die Semists behoort nie, maar Europeërs is wat sedert 70 nC in Europa woon nadat die Romeine die Jode uit Palestina verdryf het en hulle in alle lande van die wêreld versprei het in wat bekend staan as die algemene Joodse diaspora. Die geestelike en fisiese toestande van die Jode

wat in Europese lande versprei was, die Arabiese (Semitiese) eienskappe verloor het en Europeërs geword het, het deur verskeie faktore verander:

- Die klimaats- en geografiese faktor wat die Jode hul Arabiese etniese eienskappe laat verloor het, sodat hul kleur verander het en hul gedagtes verander het.
- Die ondertrouery tussen Jode en Europeërs na die bekering van 'n groot aantal Jode tot die Christendom na die ontstaan en verspreiding daarvan in Europa. Hierdie bekering tot die Christendom het óf vrywillig óf as gevolg van Christelike kerklike vervolging van Jode gedurende die Middeleeue plaasgevind. Die Christen-Jode het 'n verhouding van affiniteit met Christene in die Europese samelewing aangegaan, hul bloed verander en hul afkoms is omskep in Indo-Europeërs, wat geleidelik hul Arabiese (Semitiese) eienskappe verloor het.

Ons moet hier wys op die behoefte om hierdie term reg te stel en die opsetlike foute en dwalings daarvan te verduidelik. Van die belangrikste regstellings wat nodig is, is die volgende:

- Die term verwys hoofsaaklik na haat en vyandigheid teenoor Jode om subjektiewe redes as gevolg van die aard van Joodse gemeenskappe en die aard van die Joodse karakter, sowel as eksterne redes wat die idee van haat vir Jode in die Europese psige ontwikkel het.
- Die konsep van haat teen Jode is beperk in hulle en dit is verkeerd om dit te veralgemeen om alle Semiete in te sluit.
- Die konsep van Jodehaat is 'n Westerse konsep en verwys na 'n Westerse verskynsel en bestaan nie in die Ooste nie, veral nie in die Semitiese (antieke Arabiese) Ooste of in die Islamitiese Ooste nie, omdat haat vir Jode in die Weste die gevolg is van 'n probleem wat deur die Weste ontwikkel is en die Joodse probleem genoem word. Jode was nie 'n probleem vir die Oosterse volke nie. Om terug te gaan na Joodse historiese bronne, bestaan die terme "Joodse probleem" en "anti-Semitisme" nie in die leksikon van verhoudings tussen Jode en Oosterse volke nie, maar is algemeen in die leksikon van verhoudings tussen Jode en Westerse volke.
- Jode in die Weste is nie "Semiete" nie, want sedert 70 nC het hulle geestelik en etnies Europees geword, soos hierbo uiteengesit.

Sionisme se gebruik van die konsep van antisemitisme

"Onder die term antisemitisme word die basiese begrip van die geskiedenis 'n rassistiese begrip wat die Israeliete aan die kant en die hele mensdom aan die ander kant plaas, en selfs die algemene geskiedenis van die mensdom word die geskiedenis van antisemitisme."

Sionisme het die konsep van "antisemitisme" uitgevind en dit begin gebruik om sy belange te bereik nadat die Sionistiese leiers die verskynsel van antisemitisme as 'n voorwendsel geneem het om die Joodse gemeenskappe in Europa te skei van die Christelike gemeenskappe waaronder hulle gewoon het, en op grond daarvan die nasionale idee ontwikkel het wat gerig is op die vestiging van die sogenaamde nasionale tuiste vir die Jode.

Een
van die eerste Sionistiese denkers wat die verskynsel van antisemitisme ontleed het, was Leo Pinsker wat dit geïnterpreteer het as 'n patologiese verskynsel en 'n permanente sielkundige kompleks wat die Europese Christenman geteister het, en dit is nie net 'n sosiale of ekonomiese verskynsel soos baie geglo het nie.

Antisemitisme, volgens Pinsker, is haat vir die vreemdeling, en solank Jode oral waar hulle woon 'n minderheid is, is hulle soos spoke wat oral spook, vreemdelinge vir alle mense wat inherent alles haat wat vir hulle vreemd is.

Daarom is die eerste rede vir haat vir Jode dat hulle nie aan die lande behoort waarin hulle woon nie, en dus 'n ongewenste element is, selfs al probeer Joodse groepe hul situasie binne hierdie gemeenskappe verander, sal Joodse verandering nie die meerderheid bevrediging bring nie.

Daarom beweer Pinsker dat Jode vreemdelinge is vir die samelewings waarin hulle leef, en dat die droom van hul integrasie in hierdie samelewings nie verwesenlik kan word nie. Dit is na sy mening nie omdat Jode nie kan integreer nie, maar omdat die meerderheid hulle nie sal toelaat om dit te doen nie.

As sodanig is sy oplossing om die Jode van hul plekke na 'n stuk grond wat hulle besit te verskuif en 'n normale nasie te word, en hierdie abnormale situasie verander, volgens Pinsker.

Daar moet op gelet word dat Pinsker nie daarop aangedring het dat hierdie land waarvan hy praat die land Palestina self is nie, maar hy het 'n land voorgestel wat geskik is vir die huidige vestiging van Jode as deel van die

Amerikaanse vasteland, byvoorbeeld, waar die Jode hul emansipasie kon voltooi.

Dit toon dat Pinsker se invloed beïnvloed word deur libertariese idees wat die beginsel van Joodse bevryding as die basis vir die oplossing van die Joodse probleem beskou, sowel as sy begeerte om Jode op gelyke voet in die wêreld met ander volke te aanvaar, 'n idee wat sy oorsprong het in die beginsels van gelykheid wat deur die Franse Revolusie gepropageer is. Hy het sy Sionistiese sienings uitgespreek in 'n artikel getiteld "Self-emansipasie: 'n beroep van 'n Russiese Jood op sy volk."

Die gebruik van Herzl se "anti-Semitisme" Volgens
Theodor Herzl is antisemitisme 'n baie komplekse beweging. Herzl beweer dat hy die geheim van hierdie antisemitisme verstaan en sê dat hy die antisemitiese beweging as 'n Jood behandel, maar sonder vrees of haat daarvoor.

Hy sien harde elemente in hierdie beweging, insluitend oorgeërfde onverdraagsaamheid, openbare kommersiële mededinging, godsdienstige onverdraagsaamheid, sowel as 'n element van selfverdediging. Herzl beskou die Joodse probleem nie as 'n sosiale of godsdienstige probleem nie, selfs al neem dit soms hierdie karakter aan. Na sy mening is die probleem 'n nasionale probleem, en om opgelos te word, moet dit vasgestel word as 'n internasionale politieke kwessie wat deur die beskaafde nasies van die wêreld bespreek en aangespreek moet word.

Vir Herzl is die Joodse volk een volk, ongeag die verskillende lande en stelsels waarin hulle woon. Hulle het probeer om te meng met die nasionale gemeenskappe waarin hulle gewoon het, asook om hul Joodse erfenis en godsdiens te bewaar, maar het dit nie gedoen nie omdat die lande waarin hulle gewoon het hulle nie toegelaat het om dit te doen nie.

Hy sê dit is absurd vir Jode om gehoorsame patriotte vir hierdie lande te word, en dit is ook absurd vir Jode om lewe en toerusting vir hierdie lande op te offer, soos burgers doen. Dit is ook absurd vir Jode om te probeer bydra tot die roem van hierdie land en sy status in wetenskap en die kunste te verhoog of om dit deur handel te verryk.

In hierdie lande, sê Herzl, word Jode soos buitelanders behandel, met die meerderheid wat gewoonlik besluit wie die vreemdeling is en sy verhouding met hom bepaal op grond van die mag wat hulle besit. Hy sê dus dat dit absurd is vir 'n Jood om sy lojaliteit aan hierdie nasies en sy gehoorsaamheid aan hul wette te verklaar.

Die Joodse staat wat deur Herzl voorgestaan word, sal nie die geïntegreerde Jode benadeel nie, het hy gesê, Jode wat vrees vir hul geld en regte wat verkry is in die land waarin hulle saamgesmelt het. Herzl verseker hierdie integrerende Jode dat die skepping van 'n Joodse staat in hul guns sal wees, selfs al immigreer hulle nie daarheen nie, want hulle sal skuiling vind wanneer hulle bedreig of onseker is in die land waarin hulle woon.

Herzl beskuldig geassimileerde Jode daarvan dat hulle 'n faktor is in die versterking en selfs herlewing van antisemitisme in gebiede waar dit nie bestaan nie, aangesien baie anti-Semits van Joodse afkoms is wat agter die gordyne van liefdadigheid skuil om teen die onstabiliteit van vervolgde Jode in hul eie lande te werk.

Herzl het geglo dat die groot moondhede van hul kant moet werk om die Jode te help om van antisemitisme ontslae te raak deur 'n staat te skep waarheen Jode verdryf en van die Joodse element ontslae sou raak, en sodoende die verskynsel van antisemitisme beëindig sou word.

Herzl maak dus antisemitisme 'n probleem van die Westerse wêreld, nie net 'n probleem van Jode nie. Herzl het hierdie siening duidelik gemaak tydens die Eerste Sionistiese Kongres wat in 1897 in Basel gehou is.

Herzl glo ook dat die Joodse element in enige samelewing 'n wanordelike en opstandige element binne die Europese samelewing is, en dit hou verband met die aard van die Jood, aangesien hy van nature nie saam met ander volke kan leef nie, en as hy leef, is dit 'n vernietigende element van die mag van hierdie volke en 'n aanhitser van rewolusie en ommekeer van die situasie.

Herzl het hierdie siening gebaseer in sy korrespondensie met die konings en heersers van Europa, wat aan hulle uitgebeeld het dat die oorlewing van Jode binne die samelewings wat hulle regeer het, nie in die belang van hierdie samelewings of hul regerings was nie, en dat hierdie regerings dus die idee van Sionisme en die vestiging van 'n Joodse tuiste moet aanmoedig sodat hierdie regerings ontslae sal raak van die elemente wat daarteen gekant is.

Nie net het Sionistiese leiers die idee van antisemitisme gebruik om Joodse nasionale doelwitte in die moderne en hedendaagse Joodse geskiedenis te dien nie, maar hulle het ook hierdie konsep in die verlede op die Joodse geskiedenis geprojekteer en dit herinterpreteer vanuit die oogpunt van die konsep van antisemitisme sodat antieke en Middeleeuse Joodse geskiedenis nou

slegs deur antisemitisme verstaan word

.

Dit beteken dat die betrekkinge van Jode met die volke onder wie hulle gewoon of in aanraking gekom het, in die antieke geskiedenis binne die raamwerk van die teorie van antisemitisme geïnterpreteer is.

Die reël wat deur Sionistiese historici gevolg word, is dus dat die Joodse geskiedenis 'n geskiedenis van antisemitisme is, en enigiemand wat vyandigheid teenoor die Jode skend en hul lyding veroorsaak, is antisemities.

Die basiese begrip van die geskiedenis word 'n rassistiese begrip wat die Israeliete aan die een kant en die hele mensdom aan die ander kant plaas, en die algemene geskiedenis van die mensdom word vyandigheid teenoor die Jode, of wat die geskiedenis van antisemitisme genoem word. Dit is dus nie verbasend om 'n stukkie historiese boeke te vind wat deur Joodse historici geskryf is met die titel History of Anti-Semitism nie.

Ons merk hier op dat die projeksie van die konsep van antisemitisme op die antieke geskiedenis 'n groot Sionistiese dwaling bevat, naamlik om die Jode in die antieke wêreld as die enigste verteenwoordigers van die Semitiese element te beskou, ondanks die feit dat hulle die swakste verteenwoordigende elemente van hierdie element is as gevolg van hul diaspora en vermenging met ander volke.

In die antieke geskiedenis verteenwoordig die Semiete hoofsaaklik die Arabiere van die Arabiese Skiereiland, die oorsprong van die Semiete, hul land verteenwoordig die "eerste wieg" van die Semiete en hul taal verteenwoordig die "moedertaal van die Semiete".

In die antieke geskiedenis kan ons nie praat van anti-Semiete in die universele sin van die woord "Semiet" nie, en die verhouding van antieke volke kan nie beoordeel word as gebaseer op rassevyandigheid nie. Antieke historiese bronne, ongeag hul ligging, het nie verwys na enige omvattende anti-rassisme tussen mense en mense nie.

Ja, daar is dalk 'n sekere meerderwaardigheidsbeskouing, maar dit het nie in 'n totale vyandigheid teenoor 'n spesifieke volk verander nie en het nie 'n norm geword vir verhoudings tussen volke nie. Daarom is die konsep van "anti-Semitisme" 'n moderne konsep wat op antieke geskiedenis geprojekteer is en gebruik is om die verhouding van Jode met ander in die antieke en Middeleeuse geskiedenis te verduidelik, net soos dit gebruik is om die verhouding van Jode met ander in die moderne en hedendaagse

geskiedenis te verduidelik. Vir die eerste keer word geskiedenis geskryf vanuit die oogpunt van mense se liefde vir 'n volk of mense-tot-mense-haat.

Arabiere en antisemitisme

"Die Arabiese Moslem-gemeenskap het vir Jode sowel as Christene 'n wettige godsdienstige status gedefinieer wat dit wettige en godsdienstige beskerming waarborg, aangesien hulle geklassifiseer is as Mense van die Boek en dhimmi's met Moslems, wat vir hulle 'n veilige en stabiele lewe binne die Moslem-gemeenskap bereik het."

Om nie die teorie in sy algemene toepassing op die menslike geskiedenis te bederf nie, is dit natuurlik dat die pyl van antisemitisme sonder uitsondering op alle volke gerig is, en die Arabiere is een van die belangrikste volke wat van antisemitisme beskuldig word. Die algemene geskiedenis daarvan word deur Sionistiese historici geskryf vanuit die oogpunt van vyandigheid en haat, hoewel die hele Arabiese geskiedenis getuig van goeie betrekkinge met die Jode, en objektiewe Joodse historici voor die opkoms van Sionisme die lewe van Jode in die Arabiese en Islamitiese wêreld beskou het as die goue era in die Joodse geskiedenis.

Die beskuldiging van antisemitisme van Arabiere is vals
, en die feit dat ons die geskiedenis van Joods-Moslem-verhoudings as afdoende bewys van die valsheid van die antisemitiese teorie neem.

Die vraag hier is: As die teorie van antisemitisme 'n etniese teorie is, hoe kan die beskuldiging van antisemitisme teen die Arabiere, wat Semiete is, gerig word?

Om hierdie aanklag te maak, behels baie historiese en etno-rassige dwalings. Van die belangrikste van hierdie dwalings:

- Arabiere is "Sem" en verteenwoordig die eerste oorsprong van die Semiete en Arabiere kan hulself nie as Semiete haat en hulself onderdruk en hul ras antagoniseer nie.
- Om die Arabiere te beskuldig, is om die Semitisme van die Arabiere te ontken en dat slegs die Jode die Semiete verteenwoordig.
- Arabiere het Jode nog nooit in die geskiedenis vervolg nie weens hul ras of godsdiens. Die data van die Joodse geskiedenis en die belydenisse van Joodse historici bewys dat Arabiese en Moslemlande nog altyd 'n toevlugsoord was vir Jode om Europese vervolging te vlug, hetsy om godsdienstige of etniese redes, soos die Jode beweer.

- Om Arabiere van anti-Semitisme te beskuldig is deel van die universalisering van die teorie van anti-Semitisme vir die hele wêreld. Terselfdertyd is Semiete beperk tot Jode, en dit het twee dwalings: om die hele mensdom van anti-Semitisme te beskuldig, en om Jode slegs as Semiete te identifiseer. Dit is asof menslike vyandigheid teenoor Jode ras-etnies is.
- Antisemitisme is 'n Europese Joodse uitvinding wat niks met Arabiese lande te doen het nie en verband hou met die probleem van Jode in Europa.

Met die ontwikkeling van Arabiese weerstand teen die Sionistiese projek is die Arabiere beskuldig van antisemitisme, wat in die pad van die Sionistiese projek staan, Joodse minderhede in die Arabiese lande vervolg en slagtings teen hierdie minderhede gepleeg het om hulle te dwing om na Palestina te immigreer voor en na die stigting van die staat.

Die integrasie van die Jode in die Arabiese omgewing

Trouens, die objektiewe navorser van die toestande van die Jode van die Arabiese en Islamitiese wêreld in die moderne era weet baie goed dat die Jode hulle permanent en bestendig en ten volle in die Arabies-Islamitiese omgewing gevestig het op politieke, ekonomiese, sosiale en kulturele vlak op 'n manier wat nie met die Jode in enige ander samelewing gebeur het nie.

Die Arabies-Moslem-gemeenskap was oop vir Jode, en hul verblyf in woonbuurte was nie beperk soos die geval was in Christelike Europa nie, waar die Joodse minderheid en die Christelike meerderheid heeltemal geskei is deur Jode in woonbuurte te isoleer en hulle nie toe te laat om met die groter gemeenskap om te gaan nie.

Die ghetto het 'n staat binne 'n staat geword in die mate dat Sionisme die Middeleeuse ghetto in Christelike Europa geseën het, omdat dit die Joodse karakter behou het en dit beskerm het teen verlies binne die Europese samelewing as gevolg van die beleid van isolasie of volledige skeiding tussen die Joodse en Christelike gemeenskappe in die Europese stad.

Wat die Arabiese Moslem-gemeenskap betref, het dit vir die Jood en die Christen sowel as 'n wettige godsdienstige status gevestig wat hom wettige en godsdienstige beskerming waarborg. Jode en Christene is geklassifiseer as Mense van die Boek en Dhimmi's met Moslems, wat vir hulle 'n veilige en stabiele lewe binne die Moslem-gemeenskap gebring het.

Die Mense van die Boek het hul godsdienstige onafhanklikheid en vryheid verkry in die lig van Islamitiese erkenning van Judaïsme en Christendom, wat nie vir die Jode in die Middeleeue in Europa bereik is nie, wat die Joodse godsdiens ontken het en dit nie erken het nie, en die Jode geklassifiseer het as ongelowiges wat nie in Jesus glo nie, vrede met hom, en as die moordenaars van Christus, vrede met hom, en verdien niks anders as vervolging nie, terwyl hulle bewaar word vir 'n teologiese saak, naamlik dat hulle getuies is van Jesus, vrede met hom, en sy roeping en bestaan.

Die Christelike Kerk het dus terselfdertyd die vervolging van die Jood gekombineer met die behoud van die Jood, en die idee van die Joodse ghetto het hierdie doel bereik.

Bewyse van die Arabiere se nie-vervolging van die Joodse minderheid

Met die stigting van die Sionistiese beweging en sy strewe na sy politieke projek in Palestina, het die persepsie van Arabiere en Moslems teenoor die Jode wat in Arabiese en Islamitiese lande woon, nie verander nie, en die Arabiese weerstand in Palestina was gerig teen Jode wat uit Europa en elders immigreer en Palestina kom oorneem en dit van die Arabiere afneem.

Daar is genoeg bewyse dat Arabiese vervolging van Joodse minderhede nie ontwikkel het nie, waarvan die belangrikste is:

1. Die meerderheid Jode in die Arabiese wêreld het Sionistiese aktiwiteite verwerp wat gemotiveer is om te emigreer en die idee om na Palestina te emigreer verwerp weens hul vestiging in hul eie lande en omdat hulle Palestina enige tyd kon besoek. Betrekkinge tussen Joodse minderhede in die Arabiese en Moslemwêreld in Palestina is versterk deur die voortdurende besoek aan Palestina en deur betrekkinge met die Jode van Palestina.
2. Die immigrasie van Arabiese Jode na Palestina is vertraag tot na die stigting van Israel, hoewel die Joodse immigrasiebeweging wat deur Sionisme van stapel gestuur is, dateer uit die einde van die negentiende eeu, toe Jode in opeenvolgende groot migrasies na Palestina begin toestroom het, en die Jode van die Arabiese en Islamitiese wêreld in hul lande gebly het sonder vervolging en sonder begeerte om te emigreer.
3. Sionistiese aktiwiteite onder die Jode van die Arabiese en Islamitiese wêreld was lankal agterstallig, en Sionisme het nie in sy projek op Arabiese Jode staatgemaak nie, aangesien dit 'n Westerse Joodse

projek is wat 'n Westerse Joodse probleem aanspreek wat nie in die Arabiese en Islamitiese wêreld in die algemeen bestaan nie. Daarom het Sionistiese aktiwiteit onder die Jode van die Arabiese en Moslemwêreld eers 'n paar jaar voor die stigting van die staat Israel sterk geword.

4. Die immigrasie van Jode uit die Arabiese wêreld na Israel was nie die gevolg van Arabiese vervolging nie, maar die gevolg van sterk Sionistiese druk wat hulle uiteindelik gedwing het om hul Arabiese lande te verlaat en na Israel te emigreer.

Egiptiese navorser spesialiseer in die studie van godsdienste

Hulpbronne

1- Dr. Ahmed Sousse: Arabiere en Jode in die geskiedenis, Al-Arabi vir drukwerk, publikasie en verspreiding, sewende uitgawe, Damaskus (ongedateer).2- Samuel Ettinger: Jode in die Arabiese lande, die wêreld van kennis, Koeweit, 1995.3- Abdel Wahab Al-Messiri: Ensiklopedie van Jode, Judaïsme en Sionisme, Deel Twee, Dar Al-Shorouk, Kaïro, 1999.4 - Dr. Ali Ibrahim Abdo en Khairia Qasimia: Jode van die Arabiese lande, Beiroet, 1971.5 - Dr. Mahasen Muhammad Al-Waqqad: Jode in Mamluk-Egipte in die lig van die Geniza-dokumente, Egiptiese Algemene Boekorganisasie, Geskiedenis van die Egiptenare-reeks, No. 135, Kaïro, 1999.6 - Dr. Mohamed Khalifa Hassan: Die Sionistiese beweging en sy verhouding tot die Joodse godsdienstige erfenis, Sentrum vir Oosterse Studies, Kaïro Universiteit, 1997.7 - Amnon Rubinstein: Europa en antisemitisme, Haaretz, 29/4/20028 – Jacob B. Agus, Die betekenis van die Joodse geskiedenis, Abelard – Schuman, N.Y., 1963.9 – Encyclopedia Judaica, Vol. 3, Jerusalem.10 Charles Glock en R. Stark, Christelike oortuigings en anti-Semitisme, Harper en Row, N.Y., 1960.11 – James Parkes, Die konflik van die kerk en die sinagoge, 'n studie in die oorsprong van anti-Semitisme, A thenium, New York, 1969.12 – Leon Poliakov, Die geskiedenis van anti-semitisme, Schocken Books, N.Y., 1974l13- Die standaard Joodse ensiklopedie, red., deur Cecil Roth, Massada pub. Co. Jerusalem, 1960.14 G. Selznick en S, Steinderg, Die volharding van vooroordeel, anti-semitisme in medetydelike Amerika, Harper en Row, N.Y., 1969.

Advertensie